

Μία αλησμόνητη συνάντηση (Αρχιμανδρίτης Ηλίας Μαστρογιαννόπουλος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Την άνοιξη του 1954, τέλη Απριλίου, ο θεολόγος της Αδελφότητας «Ζωή» Αθανάσιος Φραγκόπουλος, ιεροκήρυξ τότε στην Θεσσαλονίκη μαζί με τον Αρχιμανδρίτη Λεωνίδα Παρασκευόπουλο, με κάλεσε να μετάσχω σε ένα προσκύνημα στο Άγιον Όρος, στο οποίο επρόκειτο να λάβουν μέρος πενήντα θεολόγοι, κατηχητές και φοιτητές. Εδέχθηκα μετά χαράς, διότι δεν είχα επισκεφθεί το Όρος μέχρι τότε και διότι δεν συνηθίζονταν συχνά τέτοια προσκυνήματα. Ήταν ένα από τα πρώτα παρόμοια ιερά ταξίδια, όπως και το άλλο που έγινε εκείνα τα χρόνια με την Θεολογική Σχολή Αθηνών και επικεφαλής τον Καθηγητή Π. Τρεμπέλα.

Ξεκινήσαμε λοιπόν με το λεωφορείο από την Θεσσαλονίκη και μετά την επίσκεψη στην Ιερά Επιστασία και στο Πρωτάτο, επισκεφθήκαμε τα κυριώτερα Μοναστήρια έχοντας ναυλώσει δικό μας καράβι.

Μετά από 3-4 ημέρες, που τελείωσε η ομαδική επίσκεψη, εγώ σκέφτηκα να μείνω ακόμα τρεις ημέρες με τον θεολόγο Δ. Παπαδημητρίου και ένα νεώτερο θεολόγο, για να επισκεφθούμε μερικές Σκήτες. Μία απ' αυτές ήταν η Νέα Σκήτη στην όμορφη πλαγιά της δυτικής πλευράς του Αθω, που ήταν εκείνες τις ημέρες της Πρωτομαγιάς ολάνθιστη από κίτρινα και μώβ λουλούδια. Αφού προσκυνήσαμε στο Κυριακόν της Σκήτης και χαιρετήσαμε τον Δικαίο π. Χρυσόστομο, μας είπε εκείνος: «Αν θέλετε να γνωρίσετε έναν αξιόλογο Γέροντα, πάμε να ιδήτε τον ησυχαστή Ιωσήφ». Αυτό και έγινε.

Εκαθήσαμε έξω από την καλύβη του ατενίζοντας το πέλαγος που απλωνόταν μπροστά μας. Ο γλυκός και καλοκάγαθος Γέρων περιστοιχιζόταν από τρεις υποτακτικούς του, που όπως έμαθα αργότερα, θα ήσαν ο Εφραίμ (του Φιλοθέου), ο Χαράλαμπος (του Διονυσίου) και ο Ιωσήφ (του Βατοπαιδίου). Σε λίγη ώρα, μετά το λουκούμι και το κρύο νερό, φάνηκε να πλησιάζει στον μικρό αρσανά της Σκήτης ένας καλόγερος με την βάρκα του κωπηλατών -εμείς ήμαστε λίγες δεκάδες μέτρα από την παραλία. Ο π. Χρυσόστομος, μόλις αντίκρυσε το πλεύμενο, μου λέει ψιθυριστά: «Αυτός θα είναι σίγουρα ο Θεόκλητος Διονυσιάτης, που θα οσφράνθηκε ότι ήρθαν εδώ θεολόγοι και έρχεται για συζήτηση».

Πράγματι άρχισε μια ενδιαφέρουσα συζήτηση για το αν μπορεί να υπάρχει γνήσια

πνευματική ζωή με την προσευχή του Ιησού κ.λπ., έξω από τον μοναχισμό. Ο π. Θεόκλητος υπεστήριζε ότι αυτό δεν είναι δυνατόν. Ο γέροντας με πολλή ηρεμία απήντησε ότι μπορεί να υπάρχει, διότι το Άγιον Πνεύμα πνέει πανταχού (Βλ. Ιω. 3, 8) και δύναται να εμπνέει τους εκζητούντας τον Κύριον. Ο Διονυσιάτης επέμεινε στην άποψή του επικαλούμενος χωρία της Φιλοκαλίας, ίσως από τον Θεόληπτον Φιλαδελφείας. Ο Γέροντας όμως ετόνιζε ότι ουδέν είναι παρά τώ Θεώ αδύνατον (Ματθ. 9, 26) και ότι ο ίδιος από την μακρά πείρα του έχει γνωρίσει ευλαβείς Χριστιανούς εκ του κόσμου, οι οποίοι ζούν μία όντως πνευματική κατά Χριστόν ζωή.

Αυτός ήταν ο ωραίος επίλογος από εκείνο το αλησμόνητο απόγευμα στο πανέμορφο εκείνο τοπίο του Άθωνα.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑΣ: Πρόκειται για εισήγηση, η οποία βρίσκεται στα Πρακτικά των Διορθοδόξων Επιστημονικών Συνεδρίων Αθηνών και Λεμεσού, τα οποία πραγματοποιήθηκαν προς τιμή του μακαριστού Γέροντος Ιωσήφ του Ησυχαστού. ([βλέπε σχετικά εδώ](#))